2019/4

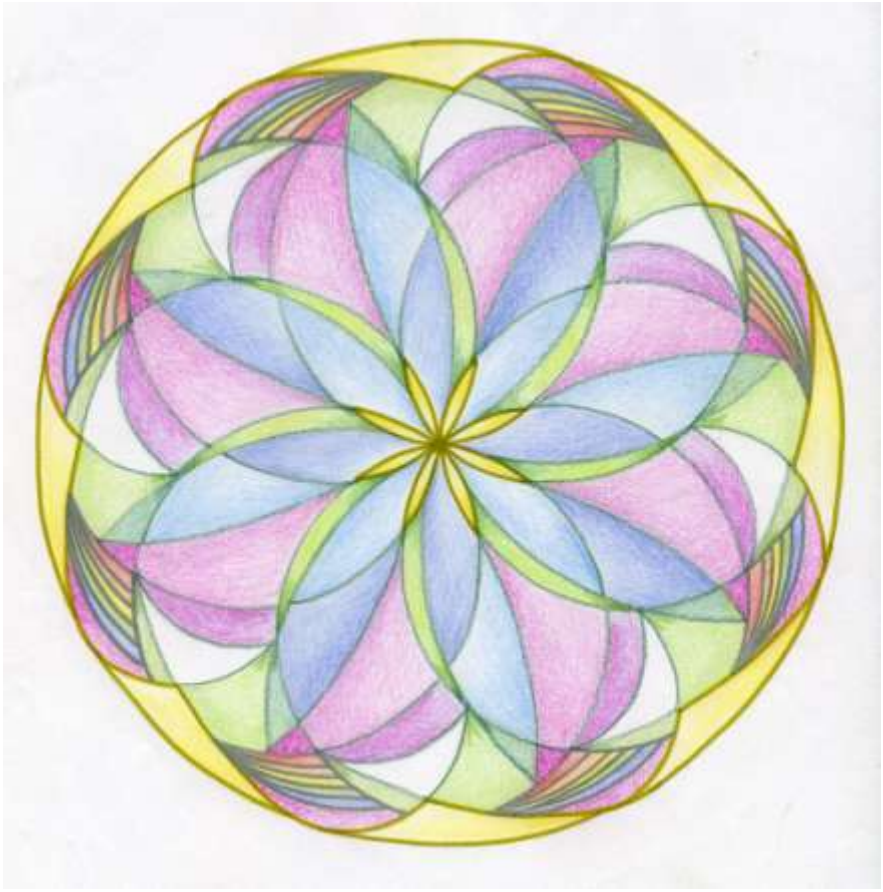

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

r 2

Obr.2. Cricket & Snail

Šest barev duhy poutník v očích má
a sedmou stále hledá.

Jen upřímná pouť ke Světlu
mu k šesti sedmou přidá.

Závoj mámení když dodoutnal,
ze Zdroje Pravdy srdce pije,

ten poutník, který Cestou nezklamal,
sedmerou barvou lásky žije.

Obsah

Nic nového pod Sluncem? *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* 2
Ranní (*Rev. Miloš Mikota)* 3
Hudba v dobách nejistých (*Pozvánka na koncert)* 4
Pár básniček z jedné probdělé červencové noci *(Magda Pulicarová)* 6
Červencové zamyšlení (*Věra Zůdová)* 7
Pohádka o žabím rybníčku (*Věra Zůdová)* 8
Člověk a Země (*Věra Zůdová)* 9
Naše perspektiva (*Ing. Pavel Sedlák)* 10
Výročí Mistra Jana Husa (*Magda Pulicarová)* 14
Jak jsem nevstoupila do KSČ (*Magda Pulicarová)* 15
104. narozeniny oslavila u Zdi nářků se 400 potomky (*RNDr. Milan Lustig)* 20
Básně (*Daniel Novotný)* 21
Minulý život (*Daniel Novotný)* 22
Jogotero sholoklo prani shukhi hok (*Mohsin Mortaba)* 23
Vzpomínka na bratra Sommera (*Z. Vašíček)* 23
Meditace (*Cesty a cíle 1926/ IV)* 24

Seznam obrázků:
Obr.1. Mandala (obálka s. 1, *Milena Peterková*)
Obr.2. Cricket & Snail (obálka s. 2)
Obr.3. Fotografie Dua Cricket & Snail (s. 4, *Cricket & Snail*)
Obr.4. Zeď nářků (s. 20, CC BY-SA 2.5, https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Western-wall-plaza.jpg)

r2

Jarmila Plotěná

NIC NOVÉHO POD SLUNCEM ?

Tak už letošní červenec a srpen jsou minulostí. V brněnské obci jsme tentokrát po mnoha letech měli i poněkud prázdniny. Zatímco v červenci zůstal páteční program, jeden pátek i netradičně věnovaný společné procházce po brněnských pamětihodnostech. Zaměřili jsme se na nejstarší období historie Brna, první kostely, kláštery, nejstarší listiny, privilegia, vznik osad kolem Brna atd., o čemž pojednávala výstava na Nové radnici, věnovaná letošnímu 100. výročí vzniku Velkého Brna. Zastavili jsme se i na Staré radnici (byly volně přístupné historické sály a Klenotnice). Ve freskovém Rytířském sále byla řeč o rytířských ctnostech a pojetí spravedlnosti ve středověku. Připomenuli jsme si některé brněnské pověsti, které jsou až nápadně dramatické, vlastně až tragické, ale s hlubokým duchovním ponaučením, třeba uvědoměním si vlastního provinění (např. pověst o panu Zderadovi nebo tragédie dívky Johanky). Vycházku jsme ukončili v čajovně, kde jsme měli rezervaci. Vydrželi jsme tam docela dlouho. Pořád bylo o čem povídat.

V srpnu jsme se věnovali obecnímu archivu a také na naší obci důkladněji uklízeli. Využili jsme horkých dní k jistému zastavení a porozhlédnutí se kolem sebe. A bylo mnohé shledáno: Především, že náš unitářský obecní archiv praská ve švech vrstvami materiálu nashromážděného několika generacemi našich předchůdců. Pozoruhodné jsou nejen knihy a různé písemnosti, ale také např. hudební literatura, různé zpěvníky, písně, např. skladby br. Gardavského a jiných.

Takové rozhlédnutí se kolem sebe a za sebe bylo shledáno jako užitečné, neboť „kořeny jsou důležité“.

Cože máme s těmi kořeny, že je zmiňujeme i v záhlaví našeho letošního programu na září? Má to původ v našem nedávném shlédnutí italského filmu La grande bellezza (Velká nádhera) režiséra Paola Sorretina. Na závěr dvě a půl hodinového panoptika života Říma plného povrchních zábav a jiného bezcílného počínání různých umělců, šlechty i představitelů církve se na scéně objevuje více než stoletá, téměř po celou dobu své návštěvy Říma mlčící, misionářka Marie, která tuto větu o kořenech osvobodivě vyslovuje.

Ano, kořeny jsou důležité. V tomto duchu připravujeme i zářijový program. 20. září to bude např. cesta ke kořenům křesťanství a jeho nejstarších duchovních praktikách. Ve středu 25. září Rev. Petr Samojský v přednášce a dílně Spiritualita všedního dne nám připomene určité prvky spirituality, které jsou univerzální napříč věky a kulturami a které mohou

obohatit i náš život. V pátek 27. září bude naše shromáždění věnované památce knížete Václava. Zamyslíme se nad ideálem člověka ve středověku a dnes.

Takže na kořenech záleží, ale že by u člověka „nic nového pod Sluncem“ se říct rozhodně nedá. Každý lidský život je zcela jiným a zcela novým experimentem duchovní cesty, nebývalý, nenapodobitelný. Kéž je ten každého z nás co nejpřínosnější přeje nám všem

Jarmila

P.S. V tomto čísle Poutníka uveřejňujeme především texty autorů našeho autorského čtení – letního Pegáska. Vítáme novou autorku, sestru Věrku.

Rev. Miloš Mikota
RANNÍ

Paprsky Tvého Slunce, Bože,
probudily mne k životu,
paprsky Tvého Slunce, Bože,
probouzejí mne každé ráno.

V této chvíli děkuji Ti, Bože,
za všechny dary života,
za všechny příležitosti
k rozvíjení mých schopností.

Budu se snažit abych
dnešní den nepromarnil, ale naplnil
jej rozvážnými činy,
ale kdybych přece jen klopýtl,
budu se učit ze své chyby.

Posilni ó Bože, který jsi
v mé duši, mou vůli a požehnej
mé práci.

Pozvánka na shromáždění a koncert

HUDBA V DOBÁCH NEJISTÝCH

Dne 25. října od 17:00 pořádá brněnská Unitaria v sále hotelu Morávka shromáždění na téma "Hudba v dobách nejistých". Na shromáždění promluví James Carlson. Poté bude od 18:00 následovat koncert dua Cricket & Snail (cvrček a šnek), což je duo unitářů Lucie a Jamese Carlsonových z Prahy. Tancovat na koncertě je nejen přípustno, ale i doporučeno.

James Carlson klade ve své promluvě otázku "Co když už není dále možné hrát na nástroj svých snů?". Jako akordeonista dua Cricket & Snail James prošel sám nedávno takovouto krizí. V jejím průběhu se naučil, jak lépe pracovat s nejistotou a ztrátou za pomoci trpělivosti a kreativity.

DUO CRICKET & SNAIL (Cvrček a Šnek) - housle a akordeon - USA/Česká republika - hraje hudbu mnoha stylů - klasiku, hudbu začátku 20. století a lidovou hudbu různých kultur, která přenáší posluchače na různá zajímavá místa, např. do francouzské kavárny, na operní scénu, irskou taneční zábavu nebo na židovskou svatbu.

Houslistka Lucie Carlson a její manžel akordeonista James Carlson mají klasické hudební vzdělání (obor housle a skladba), ale rozhodli se vytvářet hudbu, která není omezena hranicemi koncertní síně. Ať hrají na pódiu, v kavárně nebo na pražských ulicích, vždy udivují posluchače výrazovostí své hry, svými vlastními skladbami a překvapující krásou zvuku houslí a akordeonu znějících dohromady.

http://www.alembickmusic.com/cricketandsnail.html

Obr. 3. Duo Cricket & Snail

LUCIE NOVOVESKÁ se narodila v Praze. Po zakončení svého studia na Pražské konzervatoři vystudovala Hudební Akademii v Tel Avivu (Izrael), kde byla studentkou profesora S. L. Jarosevice. Hrála s mnoha orchestry a soubory, včetně Symfonického orchestru Českého rozhlasu, Českého národního symfonického orchestru a komorního orchestru Collegium Musa Pragensis, se kterým vystupovala jako sólistka. Spolu s různými tělesy vystupovala s umělci jako Claudio Abado, Misha Maiski, Magdalena Kožená a Andrea Bocceli. V Izraeli hrála v desetičlenném souboru "Maxim Vengerov anad Virtuosi", který doprovázel světoznámého houslistu Maxima Vengerova na jeho turné po Izraeli a Evropě. Ve vídeňské Musikverein společně natočili stejnojmenné CD (EMI Classics, 2001). Lucie též vystupuje jako sólistka (Česká republika, Izrael, USA) a nahrála několik sólových snímků pro Český rozhlas. Před nedávnem se začala věnovat kompozici a své koncerty rozšířila o své vlastní skladby. V roce 2006 zakončila své studium na "The University of Tennessee" u profesora Marka Zelmanovice - žáka Davida Oistracha. Od roku 2004 je členkou Knoxvillského symfonického orchestru a vyučuje hru na housle v hudební škole "Music Arts", Oak Ridge, USA.

James R.Carlson (narozen 1970 v Everettu, stát Washington) komponuje pro tanec, divadlo, sbory, orchestr a komorní soubory. Jeho dílo zahrnuje i elektronickou a multimediální tvorbu. Carlsonovy skladby byly provedeny na mnoha koncertech a festivalech po Spojených státech, v Belgii, Číně a Portoriku. V nedávné době byla jeho skladba Hodie provedena Knoxvillským symfonickým orchestrem a pěveckým sborem Choral Society. James zkomponoval hudbu pro soubor Luna Nova, The Ways a Means Dance Company, Taneční skupinu University Tennessee (the UT Dance Company), Circle Modern Dance a Momentum Dance Lab. Je spoluzakladatelem a hudebním ředitelem Art Moves - tanečních produkcí v Knoxvillském uměleckém muzeu a zorganizoval mnoho eklektických multimedialních koncertů pro hudební sérii PALS (Performing Arts&Lecture Series). Carlson je držitelem diplomu (obor skladba) na Duke University (Ph.D.), the New England Conservatory (M.M. - magistr) a Central Washington University (B.M. - bakalář). Vyučuje kompozici, hudební teorii a elektronickou hudbu na University of South, Sewanee.

Více informací naleznete na www.alembickmusic.com .

Magda Pulicarová

Pár básniček z jedné probdělé červencové noci v r. 2019

- I -

Dneska v noci místo snění
dala jsem se na básnění.
Kdo to asi posílá mi
básně, co se tvoří samy?

- II -

Jedna věc mě udivuje,
to, jak Země kosmem pluje.
Jak se Zeměkoule točí
a do malých lidských očí,
že se vejde svit Měsíce
i hvězd. A je jich na tisíce!

- III -

Nechápeme v dnešní éře,
kam se člověk vlastně béře.
Kdepak by vzal za kliku?
Hledá asi tajné dvéře,
dobře však si nevybéře!
Když chce jenom techniku
a 'trapný nápis' na triku ...

- IV -

Dříve asi, celkem vzato,
chtěli lidi moc a zlato.
Co s Pravdou a Svobodou?

Teď si myslí, že jsou jiný;
uctívají "voloviny",
myslí 'že jsou za vodou'.

Brno, přepsáno 13.7.2019
Magdalena Pulicarová

Věra Zůdová

ČERVENCOVÉ ZAMYŠLENÍ

Začátkem července jsme vzpomněli výročí upálení Jana Husa. Na přemítání o něm máme celý volný den 6.7., takže na něj nelze zapomenout. Letos nám ale media nedávají zapomenout na další osobnost, která se naopak v červenci narodila, a to před 80. lety, na Karla Gotta. Srovnávat Jana Husa s K. Gottem se zdá být nepatřičné. Vždyť Karel Gott je zpěvák populárních písní zatímco Jan Hus byl duchovní, mravní autorita a mučedník pro pravdu. Osobnost Karla Gotta nedosahuje takové mravní velikosti a přesto mají společnou především jednu důležitou vlastnost. Tou je vědomí, kým jsou, i když v případě Jana Husa se už jedná o čas minulý. Jan Hus byl kazatel, který by odvoláním svých kázání ztratil svou identitu. O čem by kázal, když by nesměl o tom, čemu věřil? Jakou by měl důvěryhodnost a kým by potom byl?

I Karel Gott mohl být svým způsobem mučedníkem, kdyby měl zakázáno zpívat a být slyšen. Nešlo mu jistě přímo o život, ale o ztrátu identity ano. Z obav o svou možnost zpívat K. Gott podepsal antichartu a přednesl projev k přítomným umělcům, nadiktovaný tehdy vládnoucí mocí. K otázce na toto téma v jednom rozhovoru řekl: Jsem romantický tenor, nebojuji. Mým cílem je rozdávat lidem pohodu a lásku svými písněmi. A tak to také dělal. K. Gott přednesení onoho projevu nevnímal jako ohrožení své identity, ale naopak jako možnost pokračovat ve svém povolání. Věděl a ví, kým je. To je to, co by si měl ujasnit každý člověk. Kým je a chovat se podle toho, nejlépe pokud to nikomu neublíží. Někdy je to ale těžké a jde i o život. Přihlášení se ke své identitě proto patří k silné osobnosti. Zároveň možnost tohoto přihlášení se svobodně a bez rizika je vizitkou doby. Člověk může být sám sebou svobodně jen ve svobodné době a zemi, jen v tolerantní společnosti. Samozřejmě i svoboda a tolerance mají své hranice, ale to by bylo na jinou úvahu.

Věra Zůdová

POHÁDKA O ŽABÍM RYBNÍČKU

V jednom rybníčku na kraji lesa žila žabí rodinka. Byla to velká rodina, nejen máma, táta a děti, těch byla spousta, ale i tety, strýcové, babičky a dědečci. Žáby tam žily odnepaměti a docela spokojeně. Měly tam dost potravy, komáří larvy a mouchy i jiný hmyz všude kolem. Poslední dobou ale vody v rybníčku ubývalo. „Co se to děje?“, říkaly si.

Nějak málo prší, celý měsíc ani nekáplo, stěžovala si žabí máma. To se ti jen zdá, říkal žabák. Psalo se v novinách, že srážek letos napadlo stejně jako loni. A byla potopa, vzpomněl si malý žabáček. Byl prudký silný déšť a kroupy nám padaly na hlavičky, div že nás neutloukly. A rybníček byl mnohem větší než dnes. To bylo vody, až moc, povídaly si žáby. Ano, ale to už je dávno a voda se brzy vsákla do země nebo se vypařila. Od té doby spadlo jen pár kapek, stála si na svém máma. Mráčky asi odfoukl vítr jinam, rozumoval žabáček. Nebo je vypilo sluníčko, nějak moc pálí. Opravdu, jako by slunce mělo větší sílu a žhavější paprsky. Dříve určitě zapršelo častěji, kuňká žabí babička. Slyšela jsem nějaké lidi říkat, že se zeměkoule stále více otepluje a vody bude míň a míň.

Třesky, plesky, nechal se slyšet starý zkušený žabák, který už pěknou chvíli poslouchal to žabí brblání. Není se čeho bát. Příroda prostě prochází různými cykly, střídá se teplejší léto s chladnějším, sucho a vláha a tak. To je přirozené, bylo to tak i ve starověku. Starý žabák je učený, ten to musí vědět, řekl žabí táta. Zdá se mi, že je nějak méně much, povídá máma nesměle. Tobě se pořád něco zdá nebo nezdá, mámo. Komárů je pořád dost. Čas běžel a vody v rybníčku opravdu ubývalo. Jestli to tak půjde dál, budeme se muset odstěhovat do jiného rybníčka. Naštěstí o jednom vím, řekl žabák. Je to dál v lese, je tam víc stínu, slunce tam tolik nepálí. A bydlí tam naši příbuzní, ti nás tam nechají. Možná bychom si mohly náš rybníček nějak upravit, třeba víc vyhrabat dno, aby byl hlubší, navrhla teta. Vody by tolik neubývalo. Třesky, plesky, soudil starý žabák. Vždy se můžeme přestěhovat do nového rybníčka. Jen jestli vždycky nějaký najdeme. Rybníčků a tůní bylo v lese odjakživa dost. Proč by se to mělo měnit?

Mám pocit, že lidi jsou nějak aktivnější, mínila žabka. Čím dál víc kácejí a ubývá stromů. Však zase vyrostou nové, na pocitech nezáleží. Kácelo se vždy, řekl žabák. Na tom vyhrabání hlubšího rybníčka něco je, mysleli

si někteří mladí žabáci. Starým se už nechce nic měnit a způsob života už vůbec ne. Dělají, že je všechno normální a žádné oteplování a ubývání vody nehrozí. Vy mladí jste krátce na světě a nic nevíte, míní starý žabák. Neumíte si ani představit dlouhodobý přírodní cyklus. A taky nemáte trpělivost a zbytečně se bojíte, mínil předák věřících žabáků. Čeho se bojíte? Až bude nejhůř, přijde přece žabí spasitel a odvede nás do toho nejkrásnějšího rybníčka. Mějte víru! Mějte rozum! volali zase jiní. Prší stále méně, musíme si vodu v rybníčku chránit. Třeba vysázet kolem víc rostlin a leknínů, aby byl stín a voda se tolik neodpařovala.

A tak se žáby dohadovaly a hádaly. A jak to dopadlo? To záleželo na názoru, který převážil. Čekaly na spásu a zázrak nebo pro sebe a rybníček něco udělaly? Kdo ví. Zbývá nám jen naděje, že se rozhodly nakonec správně a že to s nimi dopadlo dobře.

Věra Zůdová

ČLOVĚK A ZEMĚ

Mnoho lidí, možná většina, si myslí, že Země je jen kus neživé hmoty, jen kámen, směs kovů a jiných prvků, který obíhá Slunce v pustém vesmíru. Myslí si, že člověk se k planetě může chovat, jak chce a ono to na ni nemá ani nemůže mít vliv. Podle názoru těchto lidí se Země otepluje a ochlazuje, protože má své cykly a lidská činnost na tom nic nemění. Také zvířata, ptáci a hmyz prý na naší planetě mizí náhodně, neví se proč a nikdo za to nemůže.

Takové myšlení je vlastně pohodlné, bezstarostné, ale také bezohledné. Proč by se mělo změnit, proč by mělo být jiné? Změní se něco na světě, když se změní myšlení lidí? Doufám, že ano a přeji si samozřejmě změnu k lepšímu. Lidem, kteří myslí tak, jak je uvedeno výše, se žije dobře. Na svém kousku Země mají vše, co potřebují. Stále ještě dost vody i kyslíku k dýchání, benzínu do auta a elektřiny. Tam, kde to nemají, ať si poradí, jak umí. Proč se starat, že někde moře stoupá, někde ubývá vody nebo lesa? Neuvědomují si, že naše planeta je provázaný systém. Že problém na jednom místě se časem projeví i jinde, třeba zrovna v naší zemi, takže se týká všech lidí na planetě. Těžko se může kousek Země opevnit a ohlásit, že je to "ráj", kam mohou jen vyvolení, kterých se problémy životního prostředí v jiných místech planety netýkají. V naší zemi ve střední Evropě. Že se zatím stále máme dobře.

Ale i tady začínáme pociťovat nedostatek vody nebo doslova cítíme špatný vzduch. Také přibývá nemocí jako je rakovina, různé alergie na pyly rostlin nebo prach aj. Že by za to mohla lidská činnost? To si spousta lidí nechce připustit. Naše země i Země je příliš zabetonovaná, odlesněná, zemědělská půda udusaná těžkými stroji, dopravou. Co s tím udělat? O tom by měli přemýšlet politici a vědci více než o zdokonalování a výrobě nových a ještě účinnějších zbraních. Důležité je mít k Zemi a přírodě, ke každému životu - snad mimo komárů a bakterií působících hrozné nemoci - pozitivní vztah.

Naše planeta je také živým organismem. Bezohlednou lidskou činností nejen trpí, ale také na ni reaguje. To je asi překvapivé a mnoha lidem se zdá nemožné. Přitom to odpovídá některým lidovým příslovím, např. "jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá". To platí nejen o lese, ale o celé planetě. Měli bychom se naučit se Zemí lépe komunikovat. Reakce přírody na naši činnost se totiž opravdu dají nazvat komunikací. Lidé nejsou pány světa, ale měli by být jeho dobrými správci a opatrovníky, aby se žilo dobře všem a život na této planetě byl udržitelný.

Ing. Pavel Sedlák

NAŠE PERSPEKTIVA

Světová situace se dynamicky vyvíjí, zaznamenáváme stěhování národů. Mnohé země jsou stiženy válkou, populační explozí nebo změnami klimatu, případně vším dohromady. Svět je doslova a do písmene v pohybu. Po pohybu k demokracii a svobodě, který jsme zažili v devadesátých letech, jako by následovala opačná vlna směrem k populismu, autoritářství a totalitě. I v náboženské oblasti společně s uprchlíky přichází poněkud nekompatibilní pojetí náboženství. V Evropské Unii se projevují rozpory mezi jádrem reprezentovaným především Německem a Francií a zeměmi, které z tempa a směru francouzsko-německého pochodu nejsou povinně nadšené. Což vedlo až k odchodu Velké Británie z EU.

Ani my nejsme mimo, s méně nápadnou, avšak stejně ničivou kůrovcovou kalamitou, likvidující naše lesy. Je zřejmé, že budoucnost klepe na dveře se stále větší naléhavostí. Mohli bychom lamentovat dlouho, o "přelidněné" planetě plné ekonomických, ekologických, politických a jiných problémů. Po celé planetě, zvláště v Amazonii a na Sibiři, hoří pralesy. Spojené Státy (příliš pozdě) zpozorovaly, že vyspělé

technologie, které přenesly do Číny, jsou používány k utužování totalitního systému a k nebývalé modernizaci čínské armády. Domácí politická situace je charakterizovaná nebývalou polarizací, kdy jedni preferují Východ, druzí Západ, jedni liberalismus a multikulturní společnost, druzí tradiční národní stát.

Současně však také existují mnohé pozitivní trendy. Poněkud rozporuplně působí nástup elektromobilů, protože elektromobily sice lze teoreticky napájet "bezemisně", avšak těžba vzácných minerálů nezbytných pro výrobu baterií a speciálních magnetů pro motory je jednak velkou ekologickou zátěží, jednak je z velké části v rukou Číny. Možné trendy moderních technologií naznačuje například vývoj v oblasti počítačů. Jestliže v roce 2000 spotřeboval osobní počítač s monitorem 300 až 400 wattů, dnes bývá typicky nahrazen notebookem s příkonem 30 až 40 wattů. Přitom v kapse nosíme mobilní telefony, před jejichž výkonem a možnostmi by se PC z roku 2000 muselo stydět - bezdrátové připojení k internetu, desetitisíce bezplatně dostupných aplikací, spolehlivý a téměř bezúdržbový operační systém atp.

Pokud se dokážeme zaměřit místo hádání na reálné možnosti naší civilizace, rýsuje se možnost zásadního snížení ekologické stopy naší civilizace při současném rozšíření zóny relativního blahobytou, kterou dnes zažívá prostor rozvinutých zemí, do kterého dnes už můžeme počítat i Čínu. Pohled ekologů se bohužel často zužuje na sluneční a větrné elektrárny a mantru "nezasahování" do přírody. Jako duchovní lidé jsme povinni zaujmout širší stanovisko nenásilí a dharmy, která zahrnuje i lidské bytosti. Z technologického hlediska představují novou šanci pro lidstvo a planetu: 1. umělá inteligence, 2. vývoj jaderné energetiky. Někteří vědci uvažují také o genetickém inženýrství, avšak podle mého názoru se vhodnou aplikací prvních dvou možností můžeme této třetí, dosud velmi nezralé technologii, vyhnout.

Mimo odborné kruhy se téměř nemluví o "čtvrté průmyslovou revoluci", která však nepochybně zasáhne naše životy. Podstatou je rozsáhlé používání "umělé inteligence" propojené internetem. Výzkum a vývoj "umělých neuronových sítí" (artificial neuron network - ANN) probíhá již minimálně 40 let, dnes je tato technologie zralá. Když budete pozorovat dopravní zácpu (k tomu dnes máme mnoho příležitostí), jistě si všimnete, že většinou sedí v automobilu jeden člověk. Pokud by se podařilo automobily obsadit, žádná dopravní zácpa by nebyla. Pokud se na to podíváme z ekonomického hlediska, zjistíme, že není reálné, aby si tito lidé zaplatili taxi, protože by nezaplatili řidiče a dispečery takto rozsáhle

služby. Pokud bychom měli robotické taxíky (osobní auta, ale spíš mikrobusy), zjistíme, že doprava může být rychlejší a levnější a současně nebude potřebovat tolik gigantických dopravních staveb, které také představují jeden z velkých ekologických "zářezů" naší civilizace. Robotický mikrobus jezdící na naftu bude mít podstatně menší ekologickou stopu (vztaženo na "osobokilometr"), než elektromobil, v kterém sedí jediný člověk. Také rozvoj informační infrastruktury nám už dnes často umožňuje odbourat dopravu úplně. Například mnohé pracovní schůzky je možné nahradit videokonferencí po internetu. Moderní technologie nám možná dovolí místo dopravy zboží mnohé věci vyrábět v místě spotřeby (viz. trend 3D tiskáren).

Nedoceňovanou možností umělé inteligence je oblast vzdělání. Internet může dostat kvalitní výuku do míst, kde to dříve nebylo myslitelné. Informace z internetu a využití umělé inteligence při výuce dříve či později nevyhnutelně pozvedne celé kontinenty. Mimochodem, bohaté vzdělané společnosti, respektující práva žen, neznají problém populační exploze.

Umělá inteligence jistě najde uplatnění i v lékařství, a to nejen při stanovování diagnózy, ale všude kde je nedostatek odborníků. V současné době například není v silách lékařů, aby poskytli odpovídající psychoterapii každému, kdo by to potřeboval. Jestliže u nás "na Západě" existuje epidemie, je to epidemii psychických chorob. Dnes "se to řeší" aplikací psychofarmak atp. Velice mne zaujaly informace o tom, že již dnes existují týmy, které se zabývají využitím speciálně vytvořených "počítačových her" při léčbě psychických problémů. Správně využitá umělá inteligence by umožnila posunout léčbu na vyšší úroveň.

Je zřejmé, že zvláště "rozvojové země" se potýkají s mnoha problémy, které by byly lépe řešitelné při dostatku energie. Namátkou jde o odsolování vody, energie pro dopravu, zemědělství, připojení na internet, atp. Také existují technologie, které jsou energeticky náročnější, avšak jsou výhodné z hlediska hygieny a recyklace (např. skleněné obaly). Místo využívání lithiových baterií, které jsou těžkou chemickou zátěží a jejichž výroba se neobejde bez velmi rozsáhlé důlní činnosti, bychom mohli přejít na "vodíkovou energetiku". Zkusme se zamyslit nad jistým "omilostněním" jaderné energetiky. Klimatické změny ukazují, že potřebujeme přejít na bezemisní energetiku. Současně má planeta více než 7 miliard lidí. Nešlo by o volbu menšího zla?

Po tragédiích v Černobylu a ve Fukušimě veřejnost na jadernou energetiku, zanevřela, protože se ukázalo že není tak bezpečná, jak bylo

veřejnosti předstíráno. Zásadní nevýhodou současných jaderných elektráren je potřeba přísunu elektřiny pro chlazení po odstavení reaktoru. Fukušima ukázala, že po přírodní katastrofě velkých rozměrů nemusí být elektřina pro dochlazování dostupná. Běžný reaktor má výkon řádově stovky megawattů, zasunutím regulačních tyčí se výkon sníží na několik procent jmenovité hodnoty. Po dlouhou dobu (např. rok) generuje takto odstavený reaktor teplo v řádu megawattů. Pokud toto teplo není odváděno, dojde k meltdownu a radioaktivní prvky z reaktoru uniknou do okolí. V době, kdy tímto mechanismem došlo k meltdownu ve Fukušimě byly dávno "na prknech inženýrů" v USA a Japonsku reaktory s pasivním dochlazováním. Rovněž by bylo velmi rozumné při stavbě nových elektráren pro případ vojenského útoku nebo přírodní katastrofy pamatovat na "lapač jádra", který v případě roztavení reaktoru zabrání masivnímu úniku radioaktivity do okolí.

Ve světě se mluví o "čtvrté generaci jaderných elektráren", avšak ve skutečnosti jde o "nultou generaci jaderné energetiky". Protože využíváme jadernou reakci vzácného izotopu U_{238}. To je nutně spojeno s rozsáhlou těžbou. Současně vzniká velké množství jaderného odpadu s dlouhou dobou aktivity (řádově desetitisíce až statisíce let).

Občas slyšíme vědce mluvit o termojaderné fúzi, avšak to je tak náročná technologie, že ji dnes nezvládáme ani v laboratorních podmínkách (musíme dodávat více energie, než z fúze získáváme). Pochybuji o tom, že ji lidstvo komerčně zvládne dříve než za 100 let. I kdybychom dnes měli fungující termojaderný reaktor, cena této doslova a do písmene kosmické technologie bude tak vysoká, že komerční aplikaci bychom nemohli očekávat dříve než za 50 let.

Přitom většina lidí neví o možnosti získávat jaderné palivo transmutací dostupnějších izotopů, nebo o možnosti postavit reaktory, které by dokázaly "spalovat" jaderný odpad, takže by výstupem byly méně nebezpečné izotopy, s poločasem rozpadu řádově ve stovkách let. O těchto možnostech odborníci vědí od samého počátku využívání jaderné energie. Mnohé země bohužel ustoupily od výzkumu a vývoje zařízení zaměřených tímto směrem. „Množivé reaktory“ zatím provozuje pouze Rusko, přičemž se chystá na vývoj jejich druhé generace, kde primární okruh bude chlazen tekutým olovem. To by zlepšilo bezpečnost provozu proti první generaci, kde je primární okruh chlazen sodíkem.

Pokud střízlivě zhodnotíme situaci, dveře ke "zlatému věku" jsou otevřené. Záleží jedině na lidstvu, kterým směrem se vydá. Zničíme planetu při nesmyslném boji o "životní prostor", o energii, o prostředky?

Nebo budeme moudřejší a využijeme jiné možnosti, které se nám nabízí? V této souvislosti se člověku vybaví Masarykovo heslo: "Ježíš, ne Cézar. Ne mečem, ale pluhem". Problémy lidstva jsou řešitelné, ale první podmínkou je o možnostech řešení vědět. Představme si svět, který využívá mnohem efektivněji technické energie, kde jsou naplněny základní fyzické a emoční potřeby lidí, planetu, kde nedochází k nesmyslnému drancování, k bezohlednému vybíjení celých rostlinných a živočišných druhů! Věřím, že to je možné.

Magda Pulicarová

Výročí Mistra Jana Husa

Vypadá, že komunismus
tvářil se, že Mistr Jan Hus

byl nejlepší ze všech lidí
(to se dnes už neuvidí)!

Řekli nám, že doopravdy
nutno držeti se pravdy.

Proč si z těch, co nelhali
sami příklad nebrali?

Magda Pulicarová

JAK JSEM NEVSTOUPILA DO KSČ

Narodila jsem se do - údajně - demokratického státu, se socialistickým zřízením, kde se jako nejvyšší idea předkládal komunismus.

Pro moje rodiče situace v našem státě po roce 1948 představovala toto:

Tatínkovým rodičům komunisti sebrali dům s restaurací a noclehárnou, včetně veškerého vybavení. Maminčině mamince, ač byla do války ředitelkou školy, sebrali postupně dvakrát byt (dědeček už nežil), jenom proto, že 'poslouchala Londýn' !

Tatínkův otec, jak mohl dával i leccos zadarmo, sám míval zisk třeba jen pět korun, a to i o svátcích. Přesto byl zařazen mezi "vydřiduchy". A "takový" člověk měl pak jeden z největších pohřbů v historii města! Maminčina maminka byla nařčena, že přebírá informace ze "Západu", a chtěli jí i ten poslední byt sebrat úplně.

Maminčin strýček (mj. bratranec světově proslulého houslového virtuóza Jaroslava Kociána) měl malou textilku, u ní vybudoval malou vodní elektrárnu. Všichni, kdo potřebovali práci, ji dostali, navíc všichni, i v okolí, měli elektřinu zadarmo. Přesto byl strýček označen za vykořisťovatele. Jednou v noci přišlo komando a sebrali všechno. Tetě zůstala jen noční košile a rychle schovaný dukát po její mamince, strýčkovi zase jen pyžamo a pantofle. Na přímluvu místních, těch "vykořisťovaných", dostali zpět aspoň půl vilky a osobní věci.

Kromě maminčina otce jsem tyto lidi znala všechny, a i když jsem byla malá, nemohla jsem se smířit s tím, že s takovými lidmi, kteří byli oblíbení v rodině i okolí, se zachází takovým způsobem. Myslím, že už tehdy jsem si vytvořila jakýsi 'pevný' názor. Kromě toho maminčina maminka ze mě už ve čtyřech letech vychovala "zarytého Masarykovce".

Měla jsem problémy s celou školní docházkou, to mi ale nevadilo, spíš jsem na to byla 'hrdá', a taky na své rodiče i ostatní příbuzenstvo, protože nikdo nikdy nebyl ve straně a nikdo se nebál. Nejvíc jsem si vážila maminky, protože mě nikdy ani nenapomenula, ani neokřikla, a to jsem komunismus kritizovala otevřeně už od r. 1960.

Nemohla jsem, a nemůžu, pochopit, že i za úplné nepatrnosti nebo i jen falešná obvinění mohlo tak ohromné množství lidí tak strašně trpět!

Já jsem každého komunistu, bez ohledu na jeho národnost, pokud jsem to považovala za 'potřebné', slovně "domlátila", a tím to pro mě 'bylo vyřízeno' ...

(A nebyly to "maličkosti". Bydleli jsme v Praze, ve čtvrti, jejíž jedna část byla zabrána Rusy pro jejich velvyslanectví, jejich lidi a jejich "potřeby", včetně našeho školního hřiště ... Už v 5. třídě jsme byly s kamarádkou obviněny Rusy ze špionáže! Řešilo se to ve škole, i na 'vyšších místech', učitelé i rodiče museli 'na koberec'. A to jen proto, že jsme se jednoho Rusa rusky zeptaly, jak se jmenuje!)

V roce 1967 (kdy jsem již chodila na střední školu, ač jsem byla nejdřív upozorněna, že "takoví lidé nemají na střední škole co dělat") jsme měli jet se školou do Sovětského svazu. Tak jsem byla 'zvědavá' ...

Ale mezitím si "Západní" Německo úředně vyžádalo tatínka, jakožto archeologa a odborníka na Čínu, Mongolsko a Tibet, aby jim v muzeích pomohl zpracovat sbírky. Tak jsem místo do Sovětského svazu jela s maminkou navštívit tatínka na 'Západ', do Hamburku.

Ve škole to způsobilo velké zděšení - "před SOVĚTSKÝM SVAZEM dala přednost ZÁPADNÍMU NĚMECKU!"

Už v Hamburku jsem se rozhodla, že u nás odstraním komunismus. A hned jsem se do toho pustila. Jenže nikdo mi nevěřil! Ani, jak to na 'Západě' vypadá, ani co 'dělám'.¨

Pak přišlo tzv. "Pražské jaro", ale nikdo nebral na vědomí, co říkám.

Jak rok 1968 dopadl, víme ...

V roce 1969 začala normalizace, zemřel tatínek, upálil se Palach (na pohřbu jsem byla, pár dní na to mi hrozilo vězení, 'zachránilo mě', že jsem 'nebyla plnoletá' ...).

V roce 1970 na jaře (to už bylo na výtvarné škole) jsem se zhroutila. Vyhrabala jsem se z toho po dvou měsících, díky příbuzným, a především díky józe.

Proti komunismu jsem se naprosto zatvrdila, a normalizaci jsem nepřijala.

Po pár marných pokusech najít po škole nějaké zaměstnání, jsem se dostala na místo restaurátorky do Náprstkova muzea. Tam byli tehdy jen dva komunisti. Navíc se tam všichni vzájemně velice dobře znali, už od

studií nebo z pracovní činnosti. I tatínek s nimi kdysi spolupracoval a maminka tam byla přímo zaměstnaná jako výtvarnice a fotografka.

Členství ve straně mi tam tedy nikdo ani nenabízel, ani nevnucoval. Vstup "spřátelených armád" jsem při pohovoru i při tzv. "pohovorech" rázně odmítla, a tím to vše považovala za vyřízené ...

Jednou byla v Národním muzeu ohromná akce, museli se zúčastnit všichni, tedy asi 300 lidí ze všech budov muzea.

Měla se přijímat nějaká komunistická funkcionářka, z jiného města, kterou nikdo neznal.

Všichni byli mrzutí, ale na otázku "Kdo je pro?" 'všichni' zvedli ruce! To jsem nemohla pochopit. Národní (!) muzeum. A samí inteligentní lidi!

"Kdo je proti?" Nikdo.

"Zdržel se někdo hlasování?" zeptal se předsedající formálně. Přihlásili jsme se tři. Nějací dva muži (které jsem neznala) a já. Předsedající se příšerně zatvářil a zařval:

"Důvod??!"

"Já ji neznám!"

"To není žádnej důvod!"

Mávl rukou ke mně.

"Já ji taky neznám!"

Mávl rukou, posledního člověka se už ani neptal a schůzi ukončil.

Po čase tato 'soudružka' (říkávalo se jí "Fanynka") přijela, a protože neměla ještě zajištěné ubytování, ubytovali ji na několik měsíců přímo v Náprstkově muzeu!

A navíc si mě strašně oblíbila!

Celý život mě míjel tzv. "marxák", tedy učení Marxe, Englse a Lenina. Všichni museli na různá školení, já jsem vždy nějak unikala.

Až mě naordinovali na "studium při zaměstnání". Poprvé jsem z toho utekla, podruhé se mi to už nepodařilo. Nenáviděla jsem to. A navíc "marxák", a učitelka - "Fanynka"! Vůbec mi to nešlo. Písemku jsem pokazila strašným způsobem, navíc dva body jsem neměla zpracované vůbec.

Příští hodinu "Fanynka" četla jedničkáře. Mě mezi nimi! Přes varování kolegů jsem začala protestovat. Po hodině jsem se jí šla zeptat, proč to udělala. Spiklenecky mrkla a řekla: "Protože my tě chceme do svých řad!"

To mi opravdu 'vyrazilo dech'.

Pár dní na to byli všichni mladí v Národním muzeu vyzvaní ke vstupu do 'strany'. V hlavní budově s kýmsi uspěli, v Náprstkově muzeu byla jedna nová dívka už ve straně, nadšeně a dobrovolně, ale ostatní nechtěli. 'Zachraňovali' se tím, že říkali: "My se na to necítíme." "Necítíte?" Tak šup s vámi na školení! Protože to dvě kolegyně dost těžce odstonaly, ostatní honem radši vstupovali do "SSM" (Socialistického svazu mládeže), aby se trochu schovali a vstup do KSČ trochu oddálili. Já jsem to tedy raději 'riskla' a řekla rázně "ne".

A zase jsem myslela, že tím mám pokoj.

Po čase, zrovna jsem byla v kanceláři, kde bylo dost lidí, telefon, pro mě. Volal jeden kolega z Národního muzea, mladý a skutečně přesvědčený komunista:

"Mám pro tebe radostnou zprávu!"

"Aha, a jakou?"

"Jsi navržena do komunistické strany!"

"No to snad ne. Jakto, že se mě nikdo nezeptal?"

"Považuj to za vyznamenání!"

"No, a co kdybych já tebe přihlásila třeba do džuda?"

Chvíli bylo ticho. Pak řekl:

"My víme, že máš tetu v Západním Německu!"

"No, to já vím taky."

"No, ale abys věděla, že to víme!"

"No, vona se mě neptala."

Tím jsem zase myslela, že je to vyřízené. Ale v obou budovách zavládlo všeobecné zděšení:

"JAK NĚKDO MŮŽE PŘIROVNÁVAT KOMUNISTICKOU STRANU K DŽUDU!"

Mně to bylo úplně jedno.

Taky jsem se časem rozhodla, že se přestěhuji do Brna. Když už jsem si vyřizovala věci okolo toho, chytila mě jednou "Fanynka" na chodbě Národního muzea. Přemlouvala mě, abych přece jen do 'strany' vstoupila. A řekla úžasnou větu: "I my, komunisté, chceme do svých řad pravdomluvné lidi!" To mě tedy rozesmálo. Opět jsem odmítla.

Řekla: "Víš co? Neodmítej. Nech si ty dveře otevřené. Nech si ty dveře otevřené!"

Mezitím se stalo plno věcí: přestěhování, dvojitá mateřská dovolená atd.

V r. 1988 jsem se musela vrátit do "socialistického procesu"*. STRAŠNĚ NERADA. A opět 'průšvih na průšvih', jen jak jsem odevzdala vyplněný životopis (příšerný formulář!).

Uběhlo pár dní, a poprask v kanceláři: "Volá PRAHA! A chtějí TEBE!" Velké napětí. Nevím, jak jsem se jim ohlásila, ale byla to "Fanynka":

"Tak co, Magdi, kdy už se přidáš?"

"Ne."

"A MÁŠ PRO TO NĚJAKÉ VYSVĚTLENÍ?!"

"Mám. Já mám ty dveře pořád otevřený."

A tím to tehdy skončilo.

* tentokrát reklamní oddělení "Textil a oděvy", dokonce v bývalé synagoze

RNDr. Milan Lustig

104. NAROZENINY OSLAVILA U ZDI NÁŘKŮ SE 400 POTOMKY

Jak všeobecně známo, za druhé světové války němečtí nacisté budovali koncentrační tábory, kam soustřeďovali členy různých etnik, která chtěli vyhubit. Týkalo se to zejména Židů. Koncentrační tábory byly vlastně vyhlazovací zařízení.

Židovka, paní Shoshana, byla umístěna i s některými svými příbuznými do koncentračního tábora Osvětim, kterýžto pobyt přežila.

Po skončení druhé světové války hledala přeživší své příbuzné. Našla pouze svého bratrance Dova Ovitze, který přišel o manželku i potomky - 4 dcery. Pokud jde o její matku byla sama svědkem toho, jak byla předána německému vězeňskému lékaři MUDr. Mengelemu, který byl znám svými krutými pokusy na vězních.

Paní Shoshana po návratu z koncentráku krátce žila v uprchlickém táboře v Rakousku. Brzy se provdala za svého bratrance Dova Ovitze a přestěhovali se do Izraele do Haify. Měli spolu čtyři potomky - dvě dcery a dva syny, které paní Shoshan Ovitzová vzorně vychovala.

Dnes má paní Shoshana, včetně prapravnuků, asi 400 potomků. Nedávno paní Shoshana oslavila své 104. narozeniny. Ke svým narozeninám si paní Shoshana přála setkat se všemi svými potomky. Bylo to sice náročné, ale podařilo se, že téměř všichni tito potomci za paní Shoshanou přijeli do Izraele z celého světa a setkali se 7. srpna u Zdi nářků v Jeruzalémě.

Obr. 4 Zeď nářků

Daniel Novotný
BÁSNĚ

"hledač"

hledal království Boží
aby mu všechno ostatní bylo přidáno...

Aforismus o příběhu

když si s někým
nemám co říct
přemýšlím:
"jsme součástí stejného příběhu?"

nějaké ozvěny

brodím se takhle čistým textem
daným Odněkud
a vytahuji z něj všechny přivěšené významy
až se dopátrám toho jediného slova, které ...
... ha! nechali jste se nachytat!
žádné takové "jediné slovo" neexistuje
a Odněkud je Odkudkoli
zvenku? zevnitř? diagonálně?
inu, špetka praxe předčí tunu teorie
a proč tedy vlastně píšu?
jen dávám na vědomí
že nejen slovy
živ je člověk
ale dávám to na vědomí slovy
čímž se nám to trochu cuchá a zamotává
čili přivoláme třeba nějakého pseudoanděla v klaunském úboru
ať nám odtroubí konec básně
ať si ti z vás, více zaměření na konkrétno,
zažijí alespoň trochu legrace
i v tomto ironicko-abstraktním textu
takže: tradá!

Daniel Novotný

MINULÝ ŽIVOT

Prolog: třeba to tak není, třeba to tak je...

Další den v kobce. Potácel jsem se od jedné nestvůry k druhé a doufal, že v truhle na konci této pouti bude aspoň nějakých pár zlaťáků, díky kterým bych mohl přežít o něco déle. Čím jsem si zasloužil takový život? Přespávat v chodbách a plísně a havěť z podzemních prostor mít za jedinou společnost, stále se bát o život, stále bojovat dál a dál... Ovázal jsem si krvácející rány a nakonec skutečně našel truhlu, cíl mé cesty.

***

Kromě zlaťáků byl v truhle pergamen: naštěstí umím trochu číst a tak se mi z něj podařilo vyrozumět, že v klášteře T' Seng žije mnich, který dokáže vidět minulé životy - a za ne úplně malý obnos člověku o jeho předchozích inkarnacích řekne: konečně se dozvím, jakému osudu vděčím za tuto mizérii!

***

"Podívejte se, pane," usmál se mnich, "sice nemáte potřebný obnos, ale jižní provincii naší církve sužuje hadovité monstrum - a vy se svými bojovými schopnostmi byste nám mohl vypomoct: zdá se, že bojování s těmito běsy je součástí vaší karmy, takže vám to poté pomůže dostat se blíže k pravdě: k oné informaci, po níž tak bažíte."

***

Tyto bitvy byly opravdu nelítostné. Zvlášť když jsem věděl, že mě na konci, po jejich absolvování, nečeká obživa, ale "pouze" informace: ale již jsem byl natolik zkušený, že jsem věděl, že některé informace mohou být cennější než váček zlata.

***

Seděl jsem, celý potlučený z bojů, a poslouchal, jak mnich hovoří: "Naše duše si bere tvar podle toho, na co myslí, čím se zaobírá: a to poté určuje, do jakého světa a situace se nadále zrodí: pohleďte, hrdino, váš minulý život:"

***

Krásné nedělní odpoledne, blahobytný svět, v komůrce dobře zařízeného bytu sedí tlustý mladík u monitoru a kliká myší: na obrazovce jsou vidět chodby a v nich nestvůry: "Chcípni, potvoro, chcípni!"

Mohsin Mortaba

JOGOTERO SHOKOLO PRANI SHUKHI HOK

Jogotero shokolo prani shukhi hok (čti džogotéro šokolo prání šukhí hok) je původní buddhistická mantra "ať jsou všechny bytosti šťastny", přeložená do bengálštiny. Zpěv této mantry je vhodný pro meditace, zpívá se opakovaně. Píseň je zapsaná v Cis-dur, lze ji transponovat.

Opakované zpívání této mantry zbavuje stresu, vede ke zlepšování paměti a tím všeobecně zlepšuje zdravotní stav. Melodii složil Mohsin Mortaba.

Z. Vašíček

VZPOMÍNKA NA BRATRA SOMMERA

Sestry a bratři, příznivci, čtenáři, je to již rok a pár dní, co nás náhle opustil po vleklé nemoci náš bratr, člen a podporovatel pan ing. Ivan Sommer. V posledních letech se již pátečních akcí tolik nezúčastňoval, ač žil poblíž, ale na stěžejní schůze – kde se rozhodovalo o budoucnosti brněnské Unitarie a nejen jí, si dokázal čas a chuť nalézt a tak třeba zastupoval Brno jako delegát i loni na jaře na havlíčkobrodském sněmu. A to důstojně. Rád se zapojoval do diskuzí, rád poradil, když se na něj někdo obrátil. A beze špetky jízlivosti či očekávání oplátky. Několik let působil i v redakční radě Poutníka a tak se tato naše niterná tiskovina jeví jako vhodné místo na Vzpomínku.

Poprvé jsem bratra Ivana zahlédl někdy v letech 1986-87 v hlavě velkého stolu ve sklepě za velikým pavoukem, rozbočovačem, přes který proudila data do malých magnetofonů, kde si je příznivci počítačů nahrávali na kazety. Nejen hry, ale i tvořivé, vědecké a hudební programy. Byl vedoucím počítačového klubu pod Svazarmem a dělo se tak v suterénu na Jana Uhra jednou týdně. Později jsme se přestěhovali do jiných prostor, v agitačním středisku Národní Fronty v Řečkovicích na Žitné. Po listopadu 1989 se naše cesty rozdělily jinam, klub 8bitových domácích počítačů rychle zanikl, stejně jako Svazarm. Považoval jsem dlouho Iva-

na za dalšího z dlouhé nekonečné řady vědeckých ateistů „přes kopírák“, jakými se to zde do 90. let hemžilo jako červy. Ale ne, Světe div se, potkali jsme se po dvou dekádách, před pár lety kde jinde, než na půdě brněnské Unitarie, kde již byl Ivan dlouho zapojen jako tvořivý člen – a já se teprve rozkoukával po téměř ročních pražských zkušenostech v tamní Unitarii a po přesunu zpět do Brna. Tedy žádný vědecký ateista.

Jeho rodinu ani ženu jsem neznal, jen bratra chemika, ten byl děkanem na přírodovědě na Kotlářské, v době kdy jsem tam nastoupil. Náš unitářský Ivan působil i jako mladší místy samotářsky, ale důstojně. Před několika lety mu zemřela žena a bylo vidět, jak ho to stále více schvacuje. Nakonec jej udolala nekonečná loňská vedra.

Vzpomeňme na něj s Láskou v srdci jako na aktivního člena, který obci bude chybět. Již chybí, déle než rok. A nejen nám chybí...

MEDITACE

Z moře věčnosti jsme se vynořili, jako kapka ozářená ranním sluncem a k novým věčnostem se béřeme po zastávkách.

Dostáváme se do proudů zvířených a zdává se nám, že mizíme navždy v jejich chladných hlubinách.

V tom vynořujeme se znovu, snoubíme se s jásajícím paprskem slunečním a letíme bezstarostně k závratným výšinám.

Drženi vesmírnou mocí, kterou stojí všechno, pociťujeme dotek všemohoucnosti.

A hned zase strženi potlačenými úzkostmi včerejška klesáme v pocit nemohoucnosti a opuštěnosti, zdá se nám, že jsme sami a kolem vše se hroutí do beznaděje.

Přicházíme si jako pohozená snítka na kolbišti života – ale jen maličko a chvění našich tužeb sílí, mohutní v svém letu, proniká vesmír a obratem přináší nový život a nová vítězství.

Žádná hvězda v nejtmavší noci není opuštěna, žádný člověk nestojí sám, nikdo není vyloučen ze sympatií lásky a z účasti na tvoření nového světa a nového nebe.

Odstuptež, ó děsy země, já půjdu dnes, půjdu hned s novým předsevzetím, zhodnotit několik okamžiků, vyjádřit trochu lásky, využít sílu a vychutnat harmonii, která mě pojí s Veškerenstvem.

Svým přídělem božského života jsem schopen někoho a něco mít rád, z něčeho se radovat a k vyššímu stupni bytí se povznášet.

Uvědomuji si přítomnost a lásku Nejvyššího v sobě. Půjdu životem jako dědic věčnosti a šiřitel všeobsáhlé nehynoucí lásky. (Č)

Cesty a cíle 1926, s. 75,

PROGRAM OUB NA ZÁŘÍ 2019

„Kořeny jsou důležité“

Pátky **17:00 až 19:00 Staňkova 18a**

6.9. LÉTO, LÉTO, COS' NÁM PŘINESLO?

Sdílení vzpomínek na zážitky z prázdnin – co nám letní období přineslo jako duchovní poučení, radu do života nebo moudrost. Přineste si s sebou něco, co vám uplynulé chvíle zpřítomní.

13.9. *Pavel Sedlák* **– O KARMAJÓZE**

O často zanedbávané součásti duchovní cesty.

20.9. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná* **– NA KOŘENECH ZÁLEŽÍ**

ANEB co si vyprávěli pouštní otcové. Pohled do dávné minulosti počátků křesťanství.

27.9. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná*

NEDEJ ZAHYNOUTI NÁM NI BUDOUCÍM

Shromáždění věnované památce knížete Václava. Porovnejme ideál člověka ve středověku a dnes.

Úterky 17:30 až 19:30 Staňkova 18a

10.9. 17.9. 24.9. **ZPĚV** duchovních písní a manter, MODLITBA, zdravotní rozcvička

Středy 17:00 až 19:00 Staňkova 18a

11.9. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná* – **SLUNEČNICE**

zdravotní cvičení a meditace

18.9. UNITÁŘSKÁ ČAJOVNA případně i KAVÁRNA

Beseda o životě *s ochutnávkou dobrých čajů (i kvetoucích)*

25.9. *Rev. Petr Samojský* **– SPIRITUALITA VŠEDNÍHO DNE**

Přednáška a dílna *– Spiritualita může mít různé formy a podoby, v průběhu staletí se proměňuje. Přece však obsahuje určité prvky, které jsou univerzální napříč věky a kulturami. Zamysleme se nad významem spirituality v našem osobním životě a zkusme svůj všední život obohatit něčím, co jsme třeba dosud přehlíželi!*

PROGRAM NA ŘÍJEN 2019

Pátky **17:00 až 19:00 Staňkova 18a** (pokud není uvedeno jinak)

4.10. *Jan Vachuda, PhD.* – **CESTA V NÁS** *(Cesta nejen k chasidům ke Lvovu)*

11.10. *Jana Rašková (z Teplic)* – **LÁSKA** *(doplněno Osho Zen Tarotem)*
Shromáždění s laickou unitářskou duchovní.a léčitelkou

18.10. Hotel Morávka (pod AZ Towerem) 17:00 – 21:00

***RNDr. Emil Páleš* - TAJEMNÉ RYTMY V DĚJINÁCH**

Nalezneme ve staré moudrosti odpovědi na výzvy současnosti? Dr. Emil Páleš charakterizuje svou práci jako sofiologii, což je úsilí o syntézu různých pramenů poznání (zjevení, rozumu a smyslové zkušenosti). Přemosťuje vědu a náboženské tradice, hledá zlatá zrna pravdy ve staré moudrosti.

25.10. Hotel Morávka (pod AZ Towerem) od 17:00

Lucie a James Carlson

HUDBA V DOBÁCH NEJISTÝCH

Na shromáždění promluví James Carlson. Od 18:00 bude následovat koncert dua Cricket & Snail (Cvrček a Šnek), což je duo unitářů Lucie a Jamese Carlsonových. Tancovat na koncertě je nejen přípustno, ale i doporučeno ...

Úterky 17:30 až 19:30 Staňkova 18a

1.10. 8.10. 15.10. 22.10. 29.10.

ZPĚV duchovních písní a manter, MODLITBA, zdravotní rozcvička

Středy 17:00 až 19:00 Staňkova 18a

2.10. 16.10. 30.10. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná* – **SLUNEČNICE**
zdravotní cvičení a meditace

9.10. 23.10. **UNITÁŘSKÁ ČAJOVNA případně i KAVÁRNA**
Beseda o životě *s ochutnávkou dobrých čajů (i kvetoucích)*

https://brno.unitari.net email: unitaria.brno@seznam.cz

Vydává Obec unitářů v Brně.
Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný,
Ing. Dalibor Halouzka, Ing. Pavel Sedlák
Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor.
MK ČR E 16083